

ГЕОРГИ КОНОВСКИ НЕПРИЯТНИЯТ

chitanka.info

Някои не го харесваха, други го избягваха, трети направо го ненавиждаха...

Неприятен отвсякъде...

Твърде, твърде неподходящ за прилична компания и за нормални хора. Нагъл, безочлив, противен. Излизащ от рамките на приличието...

Нима това е човек за комуникация, общуване, познанство, приятелство?

Още повече че не усещаше неприязънта на околните и никак, ама никак не желаше да се промени, да спазва общите правила, да не се конфронтира с другите. С другите — което означаваше с всички останали...

Да, знаеше много. Защото беше учил. Докато нормалните деца лудееха по улиците, а после по електронни игри и кръчми, докато връстниците му смело и весело пилееха парите на родителите си, той четеше, четеше, четеше... Всеки ден, всяка нощ. Кога спеше — никой не знаеше. Но успяваше някак си. Хем учеше, хем работеше. И все се изхитряше да намери някаква работа, която и добре плащаха, и време за четене успяваше да отдели...

Завърши гимназията ей така — с много добър успех. Докато другарите му се шашваха от зубрене, а родителите им някак си заделяха пари за частни уроци и вниманието на преподавателите, той се стремеше към определени знания. Другите овладяваше на скромно ниво — колкото да покрие норматива. И имаше нахалството да обяснява, че не е нужно да е пълен отличник, че учи само това, което го е заинтригувало и развълнувало, че общите знания овладява на ниво общи знания...

После веднага влезе в престижно учебно заведение. Където пак така — целенасочено поглъщаше тонове книги и разширяваше знанията си, а нужните за дипломата предмети просто отчиташе като добре оценени. Не повече...

И хич не щя да търси полезна и доходна работа. Просто се оказа, че си е избрал такава, каквато му харесва...

При срещи с нормалните хора също оригиналичеше. Съмняваше се в авторитети, пренебрегваше титулувания и награждавания, търсеше смисъл, а не полза. И хич, ама хич не беше възпитан. Най-вече с наглостта си да има собствено мнение...

Представяте ли си — при наличието на официални мнения... Да има собствено! И дори да го отстоява. С аргументи, с анализи, със собствени изводи...

Още повече дразнеше в дискусиите. Никога не приемаше чуждо твърдение, ако не го разчопка до дъно и не се убеди в правотата му. Не искаше от учтивост да приеме, че и другите са прави. И най-лошото беше, че в скоро време след споровете се оказваше прав...

Макар да беше вече забравил това...

Благодарството му също дразнеше. Не помнеше победите си, не наблягаше на ума си, не парадираше със знанията си. Което беше много, много обидно за околните. Не стига, че е прав, ами и не помни опонентите си...

Не, наистина — неприятен човек...

И най-неприятното беше, че вече се намираха хора — уж нормални на вид, които казваха: „Един ден за нас ще говорят като за съвременниците му...“.

Което вече беше опасно. Заразата на оригиналността обхващаше и късаше уж нормални хора от добре сплотеното, унифицирано, дисциплинирано и възпитано общество...

Затова и не е необходимо да се спомни краят на неприятния човек. Клада ли, кръст ли, бесилка ли, случаен изстрел ли... Важното е, че този край дойде...

Лошото е, че на погребението му се събраха мнозина. И даже един от ораторите започна словото си с „Ние, съвременниците му...“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.